

Vølvens Spådom

Völuspá

1.
Hejd hun hed,
hvor hun til huse kom,
spænde Vølv;
Ulve hun tæmmed,
Sejd hun øved,
Sejd hun elsked.
Altid var hun yndet
af onde kvinder.
2.
Ene sad hun ude,
da den ældgamle kom,
den vældige As,
og i Öje hende skued.
"hvad vil i vide?
Hvi vil i mig friste?
Vel véd jeg, Odin!
hvor du skjulte dit Öje."
3.
Hærfader gav hende
herlige Ringe,
Visdoms Ord,
Spådoms Ord.
Vidt skued hun, vidt
over Verdner alle.
4.
"Hører nu alle
hellige Slægter,
store og små
Sønner af Hejmdal!
Valfader! jeg lyder.
Mælet jeg løfter
om Mændendes Frasagn,
de første, jeg mindes.
5.
Jætter jeg mindes
i Oldtid fødte;
fordum blev
hos dem jeg fostret.
Ni Verdner jeg véd,
Verdenstrær ni.
Den herlige Ask
var end under Mulde.
6.
I årle Oldtid,
da Yme leved,
var ej Sand eller Sø
eller svale Bølger.
Jord var der ikke,
ej Himmel foroven,
men et svælgende Gab,
hvor Græs ej grode.
7.
Da skabtes Verden
af Burs Sønner;
den mægtige Midgård
monne de grunde.
Fra Syd skinned Sol
paa Salens Stene;
da grode af Grund
de grønne Urter.
8.
Fra Syd kom Sol
med Måne i Følge;
Himlens Rand
den greb med sin højre.
Sol ej vidste,
hvor Sale den ejed,
Måne ej vidste,
hvad Magt den ejed,
Stjerner ej vidste,
hvad Sted de ejed.
9.
Da gik alle Guder,
de hellige, gode,
til Dommersæde
Lov at sætte.
Nat og Næ
Navn de gave,
Morgen og Middag
da blev nævnet,
Kvæld og Aften
For År at tælle.
10.
Aserne mødtes
paa Idesletten;
Gård og højen
Hal de bygged;
Kraften de øved,
alt de forsøgte,
Esser de danned
og Smykker smedded,
Tænger og kunstigt
Værktøj gjorde.

Vølvens Spådom

Völuspá

11.

Af Guld var alt,
hvad Guderne ejed;
med Guldtavl leged
de fro i Gårde.
Da kom der trende
Thursekvinder,
mægtige Møer
fra Jætters Hjem.

12.

Da gik alle Guder,
de hellige, gode,
til Dommersæde
for der at dømme,
hvo der skulde skabe
Dværgenes Skare
af den blodige Ström,
af Blains Ben.

13.

Blev da Modsogne
ypperst og mægtigst
af alle Dværge,
men Durin den anden.
I Mands Lignelse
skabte de mange
Dværge i Jorden,
som Durin sagde.

14.

Ny og Næ,
Nord og Syd,
Øst og Vest,
Althjov, Dvalin,
Ná og Nain,
Niping, Dain,
Bivör, Bävör,
Bömbur, Nore,
Ån og Ånar,
Oin, Mjødvitne.

15.

Veg og Gandalv,
Vindalv, Thorin,
Thrá og Thráin,
Thekk, Vit og Lit,
Ny og Nyrád,
Regin og Rádsvid.
Nu har jeg rigtigt
Dværgene nævnet.

16.

File, Kile,
Funden, Nale,
Hefte, Vile,
Hanar, Svior,
Billing, Brune,
Bild og Bure,
Fraa, Hotnbore,
Fræg og Lone,
Ørvang, Jare,
Ejkinskjald.

17.

Tid er at tælle
for Mændenes Slægter
Dværgenes Flok
fra Dvalin til Lovar,
de, som søgte
fra Salens Sten
til Ørvangs Sæde,
til Kampens Sletter.

18.

Der var Drøpne
og Dolgthrase,
Hár, Höjspore,
Hlævang, Gloin,
Dore, Ore,
Duv, Andvare,
Skirve, Virve,
Skavid, Å.

19.

Alv og Yngve,
Ejkinskjald,
Fjalar og Froste,
Finn og Ginnar.
Evig skal mindes
mens Mennesker leve,
Lovars Fædres
lange Række.

20.

Til Huse kom
tre af de hulde,
mægtige Asers
ædle Skare.
Kraftløse Væsner
fandt de ved Voven,
Ask og Embla,
uden Skæbne.

Vølvens Spådom

Völuspá

21.

Ånde de drog ej,
Ånd de ej havde,
ej Blod, ej Lød,
ej Liv og Lader.
Ånde gav Odin,
Ånd gav Høner,
Lød gav Loder
og dertil Livsblod.

22.

En Ask jeg kender
- Yggdrasil hedder den -;
høj den står
med Skumdraaber stænket.
Deden kommer Dug,
som i Dale falder;
evig den grønnes
over Urdas Væld.

23.

Deden komme Møer,
de meget vidende
tre fra Salen
dybt under Stammen.
Urd nævntes den ene,
den anden Verdande,
Skuld kaldes den tredje,
naar Runer ristes.
Love de lagde,
Liv de bestemte
for Slægternes Börn
og Heltenes Skæbne.

24.

Hun ved, at Odins
Øje skjultes
dybt i Mimes
klare Kilde.
Hver Morgen Mime
Mjød mon drikke
af Valfaders Pant.
Véd I nu mér eller hvad?

25.

Hun véd, hvor Hejmdals
Horn er fjælet
under det himmelhøje,
hellige Træ;
hun ser den våde
Fos at vælde
af Valfaders Pant.
Véd I nu mér eller hvad?

26.

Det første Mord,
hun i Verden mindes,
var, da de på Spydsodd
Gullveig spittede,
og i den højes
Hal hende brændte.
Tre Gange brændtes
den tre Ganges børne,
atter og atter;
dog end hun lever.

27.

Da gik alle Guder,
de hellige, gode,
til Dommersæde
for der at dømme,
om Aserne skulde
Skaden bære
eller for Brøden
Bøder tage.

28.

Da slyngede Odin
Spydet ud
og voldte det første
Drab i Verden.
Brudt var Væggen
om Asers Borg.
Stridslystne Vaner
over Sletterne skrede.

29.

Da gik alle Guder,
de hellige, gode,
til Dommersæde
for der at rådslå
om, hvo der havde ondt
i Æthren blandet
og givet Ods Mø
til Jætters Æt.

30.

Vingthor ene
slog i vrede;
sjælden han sidder,
når sligt han spørger.
Eder brødes,
Ord og Løfter,
Tro og Love
mellem Mand og Mand.

Vølvens Spådom

Völuspá

31.

Valkyrjer så hun,
vidtberejste;
rede de var
til Godthjod at ride.
Skuld holdt Skjoldet,
Skögul fulgte,
Hild med Göndul
og Gejrskögul.
Nu har jeg nævnet
Valkyrjer alle.
Rede var Herjans
Møer til Ridt.

32.

Jeg så Balders,
den blodige Guds,
Odins Barns
skjulte Skæbne.
Over Markerne
monne vokse
myg og fager
Misteltén.

33.

Fra det Træ kom
- så det mig syntes -
Ulykkesskudet,
udsendt af Hød.
For Balder fødtes
årle en Broder.
Odins Søn hævnede,
kun én Nat gammel.

34.

Ej Hænder han tvætted,
ej Hoved han kæmmed,
för på Bål han bar
Balders Bane,
men Frigg monne græde
hist i Fensal
over Valhals Ve.
Véd I nu mér eller hvad?

35.

.....
Da kan han sno
stærke Bånd
- vel slutted Lænken -
af Vales Tarme.

36.

Bunden saa hun ligge
under Brøndenens Lund
et Ulykkesvæsen.
Loke det ligned.
Der sidder Sigyn,
Lokes Skæbne
Sorg hende volder.
Véd I nu mér eller hvad?

37.

Fra Øst rinder Å
gennem Edderdale
med Knive og Sværd;
Slid er dens Navn.

38.

Oppe mod Nord
på Nidesletter
stod Sindres Æts
gyldne Sal.
En anden Sal
stod i Okolne,
Jættens Drikkesal.
Brime den hedder.

39.

En Sal så hun stå
fjærnt fra Solen
på Ligenes Strand
med Låge mod Nord.
Edderdråber faldt
ind gennem Lugen;
af Slangerygge
er Salen snot.

40.

Der så hun vade
i tunge Vande
mensvorne Mænd,
mordgriske Ulve,
den, som lokker en andens
Mø til Elskov.
Dér suged Nidhug
de døde Lig.
Ulven i Mændene sled.
Véd I nu mér eller hvad?

Vølvens Spådom

Völuspá

41.

Øster i Jernskov
den ældgamle sad.
Fenres fule
Slægter hun fostred.
Af dem alle skal én omsider,
svøbt i Troldeham,
Månen svælge.

42.

Den mætter sig med Liv,
når Mænd gå i Døden,
rødt Blod den stænker
på Guders Sæde.
Solskinnet sortner
i Somrene derefter,
og Været bliver ondt.
Véd I nu mér eller hvad?

43.

Gygens Vogter,
den glade Egde,
sad på Höjen
og slog sin Harpe.
Hos ham gol
i Galgetræet
en fagerrød Hane,
som Fjalar hedder.

44.

Hos Aserne gol
guldkammet Hane;
den vækker hos Hærfader
Heltenes Skarer.
Under Jorden
galer en anden,
den sodrøde Hane
i Hels Sale.

45.

Höjt gør Garm
ved Gniphule.
Lænken slides sønder;
Ulven løber.
Skæbnen hun kender.
Længer frem jeg skuer
om Sejrgudernes
svare Fald.

46.

Brødre monne kæmpe
hinanden til Bane
og Sødskendebörn
Slægtskab bryde.
Ingen Mand
skåner den anden.
Hårdt er det i Verden.
Hor går i Svang,
Øksetid, Sværdtid
- Skjolde kløves -
Vindtid og Ulvetid,
för Verden styrter.
Jorden döner;
Jættemøer flyve.

47.

Mims Sønner lege.
Lydt til Gudekamp
kalder det gamle,
gjaldene Horn.
Höjt blæser Hejmdal,
Hornet han løfter.
Odin taler
med Mimes Hoved.

48.

Da monne Asken
Yggdrasil skælv;
Oldtræet brager,
men Jætten løsnes.
(Angst griber alle
paa Hels Veje,
til Surts Slægtning
Guden sluger).

49.

Hvad er med Aser?
Hvad er med Alfer?
Jötunheim gnyr.
Aser mødes på Thing.
Dværge stønne
ved Klippens Stendör,
hvor bag Væg de bo.
Véd I nu mér eller hvad?

50.

Höjt gør Garm
ved Gniphule.
Lænken slides sønder;
Ulven løber.
Skæbnen hun kender.
Længer frem jeg skuer
om Sejrgudernes
svare Fald.

Vølvens Spådom

Völuspá

51.

Hrym farer fra Øst
med hævet Skjold;
i Jættevrede
Ormen sig bugter
og Voverne slår.
Örnen hvæser;
blegnæbet slider den Lig.
Naglfar løsnes.

52.

Et Skib går fra Øst.
Muspels Skarer
stævne over Hav,
men Loke styrer.
Med Ulven fare
Uhyrene Alle;
Bylejsts Broder
er med i Følge.

53.

Surt farer sydfra
med spillende Flammer;
af Sværdet skinner
Kampgudens Sol.
Stenbjerge Styrte
til Bjergmørs Skræk.
Helte gå til Hel;
Himlen brister.

54.

Da kommer Hlins
anden Harm,
når Odin gaar
med Ulven at kæmpe
og Beles lyse
Bane med Surt.
Da monne Friggs
Glæde Falde.

55.

Höjt gør Garm
ved Gniphule.
Lænken slides sønder;
Ulven løber.
Skæbnen hun kender.
Længer frem jeg skuer
om Sejrgudernes
svare Fald.

56.

Da går Sejrfaders
store Sön
Vidar frem
med Valdyret at Kæmpe.
Med Hånd han Sværdet
i Uhyret støder
til Fenres Hjerter,
og hævner sin Fader.

57.

Da kommer Hlodyns
herlige sön.
Odins Sön
vil med Ormen kæmpe.
Midgårds Vogter
i Vrede slaar.
Ni Fjed bort
gaar Fjörgyns Sön;
han vakler, såret
af glubske Slange.
Menneskers Slægt
af Jorden svinder.

58.

Solen sortner;
Land synker i Sø;
De lyse Stjerner
fra Himlen svinde.
Ild monne rase
og Lue hvirvle;
den høje Flamme
mod himlen spiller.

59.

Höjt gør Garm
ved Gniphule.
Lænken slides sønder;
Ulven løber.
Skæbnen hun kender.
Længer frem jeg skuer
om Sejrgudernes
svare Fald.

60.

Da ser hun en Jord
atter sig hæve
frisk og grøn
fra Havets Grunde.
Fosser styrte;
Örnen flyver.
Fra høje Fjæld
Fiske den jager.

Vølvens Spådom

Völuspá

61.

Aserne mødes
paa Ideslette,
tale om den stærke
Jordomslynger.
Dér de mindes
den store Dom
og den højeste Guds
gamle Runer.

62.

Der monne Atter
vidunderlige
gyldne Tavler
i Græsset findes.
I årle Oldtid
havde dem ejet
Gudernes Fører
og Fjølnes Slægt.

63.

Agrene vokse
uden at sås.
Alt ondt bliver bedre;
Balder kommer.
Hød og Balder,
de høje Guder,
bo i Hrofts Haller.
Véd I nu mér eller hvad?

64.

Selv kan Høner
vælge sin Skæbne
og de tvende Brødrer
Sønner bygge
i det vide Vindhjem.
Véd I nu mér eller hvad?

65.

En Sal ser hun staa,
fagrere end Solen,
tækket med Guld
højt i Gimle.
Der skal det brave
Folk da bygge
og Glæde nyde,
mens Tiderne gå.

66.

Da kommer den mægtige,
når der mødes til Doms.
Fra oven han kommer,
for alt han råder.
Domsord han siger,
Strid han jævner,
giver hellige Love,
som holdes skulle.

67.

Der kommer den mørke
Drage flyvende,
den skinnende, nede
fra Nidefjælde.
Over Sletten den flyver;
i Fjedrene slæber
Nidhug Lig.
Nu må hun synke."

1-3. Odin kommer til Vølven Hejd
og rådspørger hende. Fra V. 4.
begynder Vølvens sang

11. De tre Thursekvinder =
Nornerne.

12. Bláin = Yme.

17. Dværgen Ørvangs Sæde og
Kampens Sletter =
Jordoverfladen.

29. Ods Mö = Fröja.

33. Broderen Vale hævnede
Balder.

35. I de tabte Linier har der været
Tale om Lokes Straf.

43. Gygen er Stormvinden, som
Egde vogter.

Galgetræet er Yggdrasil, hvori
Odin hang, Verdenstræet.

48. Versets uklare Slutning sigter
måske til Odins Kamp med
Fenre.

52. Bylejsts Broder = Loke.

54. Hlin = Frigg. Beles Bane =
Frey.

57. Hlodyn og Fjörgyn = Frigg.

62. Fjölne = Odin.

63. Hroft = Odin.

67. hun = Hejd, Vølven, der nu
ender sin Sang og synker i Jorden.